

Ad Kohts svarbrev av 3. juni 1953 til Georg Hvistendahl.

100100

E - 170

Koht skriver: "Det er institusjonen, den norske riksstyrelse, som flytter bort og som vil holde fram med å være regjering, regjering for Norge, d.v.s. for eit sjølvstendig rike."

Men i og med at Kongen og Regjeringen flykter fra landet, landets samtlige stridskrefter kapitulterer etter ordre fra Kongen og regjeringen og hele landet er okupert, opphører landet med å være et selvstendig rike så lenge okupasjonen varer. Det var altså faktisk ikke noe selvstendig rike som den flyktede regjering kunne "holde fram med å være regjering for". Hvis Tyskland hadde vunnet krigen, hvor lenge skulle da den flyktede regjering ha kunnet sitte i utlandet og "holde fram" med å være regjering for Norge med bindende virkning og med å utstedte hemmelige lover og forordninger? Er det antall år som skal være avgjørende eller er det prinsippet? Som prinsipp er det aldeles uholdbart. Det viser for eksempel den spanske exilregjeringes stilling idag.

Koht skriver: "Når grunnlegginga (Nygårdsvolds innstilling) til resolusjonen (proklamasjonen) sier at det forebels er "vonlaust for Norge å holde fram med krigen etc." (parenteser av G. H.)

Men Nygårdsvold bruker i sin innstilling ikke uttrykket "forebels" eller tilsvarende ord. Han sier rett ut og uten reserver av noen art at "under disse omstendigheter vil det være håpløst for Norge å fortsette krigen".

Koht skriver: "Kunngjeringa låg ferdig føre i statrådet da resolusjonen vart vedteken, ja var i røynda sett opp føre "grunnlegginga til resolusjonen."

Men da må Nygårdsvold, som har undertegnet også Kohts innstilling til Kongens proklamasjon, ha lest teksten til proklamasjonen før han skrev sin egen begrunnelse for den - i hvert fall før han fremla denne i statsrådet. Når Nygårdsvold altså har lest Kohts tekst til proklamasjonen og allikevel uten reserver bruker ordene: "vil det være håpløst for Norge å fortsette krigen", så ligger deri at Nygårdsvold den gang må ha oppfattet proklamasjonen bare som en bekjentgjørelse av Kongens og regjeringens flukt, men ikke som en bekjentgjørelse om at Norge tiltrods for den totale kapitulasjon skulle fortsette krigen fra utlandet. Nygårdsvolds begrunnelse for proklamasjonen konkluderer derfor bare med at det er Kongens og Regjeringens reise som skal bekjentgjøres for folket. Det er betegnende at Nygårdsvolds begrunnelse ikke inneholder et eneste ord om at Norge skal fortsette krigen. Ivert imot. Det er også betegnende at heller ikke Kong

Hvistendahl
Georg

Ad Kohts brev av 3/6-53:

sier et eneste ord herom i sin interne tale i statsrådet. Han taler bare om å reise til et fremmet land og der "fortsette arbeidet for Norges beste". Men å "arbeide for Norges beste" er ikke noe uttrykk for en beslutning om å fortsette en krig.

Meg bekjent forekom det i statsrådet 7 juni 1940 ikke et eneste skriftlig eller muntlig ord som klart viser at det var besluttet at Norge skulle fortsette krigen. Derimot må det kunne sies at Nygaardsvold har gitt et klart uttrykk for at det ikke var besluttet at Norge skulle fortsette krigen. Regjeringen kunne på det tidspunkt ikke vite noe om hvad England ville tillate den å foreta seg utover å ta opphold der. Proklamasjonen er holdt i så almindelige ord og vendinger at den senere er blitt fortolket etter behov. Men et folk har i en slik situasjon, ikke minst i strafferettslig henseende, et absolutt krav på tydelig og grei beskjed som ikke kan misforståes og som ikke senere kan fortolkes etter ønske.

Koht skriver: "General Ruge kapitulerte berre for den krigsmakta "Noreg" enda hadde innanlands".

Men det er bare en påstand etterpå. Det står ingen ting om det i kapitulasjonsdokumentet. Tvert imot. Det står: "Santlige norske stridskrefter til lands til sjøs og i luften etc." Og kapitulasjonsbetingelsene forpliktet uttrykkelig hele det norske folk. Hvis Norge på det tidspunkt også hadde hatt stridskrefter utenfor landets grenser som stod under norsk d.v.s. under Kongens og regjeringens kommando, og regjeringen samtidig med kapitulasjonen hevder fortsatt å være "regjering for Noreg, d.v.s. for eit sjølvstendig rike", så må kapitulasjonen, som var beordret av Kongen og regjeringen, nødvendigvis omfatte også disse stridskrefter.

Men Norge hadde på det tidspunkt ikke noe som med rimelighet kan kalles stridskrefter i denne forbindelse utenfor landets grenser, med mindre man regner med de stridskrefter som var internert i Sverige. Men disse internerte stridskrefter stod ikke lenger under regjeringens kontroll, og de ble senere sendt hjem til Norge med den flyktende regjeringens bantynke.

Koht skriver: "Når han (Ruge) i dagsordren sin fra 8 juni særskilt ~~særskilt~~ nevnte at nordmenn var med i krigen utafor "Noreg, så var det fordi det var naudsynt å seia at "Kongen og regjeringa hadde norske stridskrefter med seg"

Men det fulgte bare noen ganske få personer med på flåkten. Det er ikke stridskrefter i denne forbindelse. Regjeringen bad Ruge om å få med symbolske stridskrefter, men Ruge nektet. Han kan

ad Kohts brev av 3/6-53:

ikke ha nektet av anden grunn enn at han dengang har følt seg bundet av at den beordrede kapitulasjon skulle omfatte alle norske stridskrefter. Det er betegnende at heller ikke Ruge sa at Norge skulle fortsette krigen utenfor landets grenser, hvilket han meget lett kunne ha sagt, hvis han dengang hadde ment at Kongens proklamasjon fra statsrådet den 7. juni skulle gi uttrykk for dette. Han meddelte bare at det også fantes nordmenn som var med i striden utenfor landets grenser. Nærlig de frivillige, som den engelske ambasadør i Norge en gang efter 1945 takket offisielt for deres frivillige innsats.

Hvad den britiske regjering måtte ha sagt i parlamentet den 11. juni 1940 om et "Norway" "ville halde fram med striden mot Tyskane" er selvsagt uten enhver rettslig betydning i denne sak.

Hvis en sammenholder en rekke begivenheter og ting i tiden omkring kapitulasjonen såsom:

Den totale kapitulasjon som også forpliktet hele befolkningen, Ruges nektelse av å sende symbolske stridskrefter med til England, Kronprinsens sterke ønske om å forbli i Norge efter kapitulasjonen, Kohts forsøk på å skaffe Kongen oppholdstillatelse i Sverige, Hambros forslag om at regjeringen skulle slå seg ned på Svalbard, Teksten til Nygaardsvolds innstilling i statsrådet 7 juni 1940, Kohte og Nygaardsvolds private samtale før flukten, Avisenes ledere efter kapitulasjonen, Biskop Berggravs opprop efter kapitulasjonen, Regjeringens uvilshet om hvad England ville tillate den å gjøre, Administrasjonsrådets og andens norske bistand ved utbygging av flyplasser for tyskerne etc. etc.

så fremkommer et temmelig klart bilde av at Regjeringen efter kapitulasjonen opprindelig bare kan ha tatt sikte på å opprettholde regjeringsnavnet, men ikke på at Norge skulle fortsette krigen. Dette var også hele folkets oppfatning til å begynne med.

Dette med Norges fortsatte krig utenfor landets grenser må nødvendigvis være kommet til på et senere tidspunkt efter regjeringens ankomst til England.